

Proti pasivnemu sprejemanju

Skoraj naravno je, da bi v tej številki Rasti pisali o počitnicah, o potovanjih na tuje, o poletnem vzdušju pri morju, na hribih, na veselečah in vaških praznikih, ki jih v teh dneh ne manjka. Vendar se nam vse to zdi v sedanjih časih tako samo po sebi u-mevno, da je istočasno tudi popolno-ma odveč pisati o teh stvareh.

S tem nečemo omalovaževati počitka in oddiha. Nabiranje novih telesnih in duševnih moči je namreč pogoj za zdravo in dobro počutje vsakogar. Prav zato pa je tudi pomembno, da tega ne zbanaliziramo, poplitvimo. Jasno je, da je smešno in neodgovorno misliti, da je treba med poletjem pozabiti na težave in probleme, ki pestijo nas same ali širšo družbo. Prav počitnice, dopust, proste ure so lahko priložnost, da nadoknadimo zamujeno, da se poglobimo v te stvari in jih skušamo rešiti. Vprašanj je nič koliko.

Ne smemo se namreč vdati v misel, da je vseeno, kaj sami mislimo ali delamo, ko vsi skupaj nemočno gledamo na postčernobilsko radioaktivnost, na splošno onesnaženost, na umiranje borov in drugih dreves na Krasu zaradi kislega dežja in umazanega zraka, da ne govorimo o tem, kaj italijanski politični možje mislijo o Slovencih, oziroma upravljalci naših občin delajo s slovensko zemljo, pa naj gre za sinhrotron ali karkoli drugega. Mladi se ne smejo vdati v misel, da bi pasivno sprejemali vse vidne negativne znake, ki nam napovedujejo težko prihodnost. Dediščina, ki nam jo zapuščajo sedanji dejavni rodovi, je težka. Mladi verjamejo v prihodnost. Naša pravica pa je, da se zanjo tudi potegujemo. Ne slovenska ne katerakoli druga javnost ne more nimo tega, da ne bi bodočim rodovom skušala zagotoviti čim boljše pogoje za razvoj, pravzaprav za bivanje. Kajti posledice, do katerih lahko danes pride v kateremkoli trenu-ku kjerkoli po svetu, so tudi brez mož-

dalje na naslednji strani

Virgilij Šček: Iz dnevnika po Benečiji

Virgil Šček (1889-1948) eden najvidnejših slovenskih duhovnikov in politikov naše polpretekle zgodovine, poslanec v rimskem parlamentu v letih 1921-1924, je bil že od mladih nog, kot dajak, močno narodno zaveden in velik narodni delavec. Kot višješolec je navezal stike z Ivanom Trinkom in drugimi beneškimi duhovniki. Nekaj tednov pred posvetitvijo v duhovnika se je odločil za izlet v Benečijo. Iz Gorice je odpotoval 17. aprila 1914 v smeri Videm, od koder je del poti nadaljeval peš, potem pa šel z vlakom v Kanalsko dolino in od tam na Koroško, potem pa se vrnil čez Jesenice, se ustavil na Bledu in se 20. aprila vrnil v Gorico. Objavljamo odlomek, ki se nam zdi zanimiv tudi za današnjega bralca. Dobili smo ga v 6. zvezku Pa-berkov, se pravi zbirki najrazličnejših Ščekovih zapisov, ki jih hrani škofijski arhiv v Kopru. Ohranili smo Ščekov slog in jezik.

M. T.

17. april 1914.

Petek: Videm - Remanzacco. V Čedad peš. Faedis - Attimis - Nimis (Neme) - Chalmis - Tarcent.

Prelepo vreme. Iz Gorice z vlakom ob 5.40. V Krminu — mejna postaja — 1/4 ure čakanja. Železničarski blagajnik mi ponudi mešanico tujega denarja (laški in francoski), pa sem vrnil. Na postaji me pozdravi avstrijski policaj v civilni obleki: »Kam greste, po kaj, kdaj se vrnete?« Ton sumljiv. Odšli smo ob 6.45, prav na meji smo bili ob 6.51, torej vozi iz krminske postaje do meje natanko 6 minut. Prva postaja: S. Giovanni di Manzano. Pleterstvo razvito. Čeli tovari stolic. Nato čez vode: Judric, Natison, Buttrio (Idrija, Nadiža). V Vidmu ob 7 3/4. V stolnici. Piazza Vittorio Emanuele, Via Mercato vecchio — prodajalca: Mocenigo — Cencigh. V župni cerkvi glasno govorjenje, kričanje. Dve zakristiji. V eni učijo deklice in dečke skupaj (pri nas nikoli v mestu) katekizma za prvo obhajilo: 600 otrok v fari od 8000 duš. Imajo tudi kino, sicer bi otroci ne vzdžali, tako pravi »reverendo«. V lajško šolo hodijo od 9 - 6. Ricreatorio del santo Redentore. Nadškof Rossi.

Napis: »Le donne ai sacramenti a capo velato«. Da bi imel 50 fl. dohodkov, bi ne šel civilno. Začuden reverendissimo. Collegio arcivescovile. Convitto. Ohlapno oblečeni carabinieri. Infanteria ne koraka, ampak teče, pa so neokretni, to ni vojaštvo, kakor ga vidimo v Gorici ali Trstu. To so mandolatarji. Ta vtis so dobili tudi drugi iz Gorice.

Soha sv. Alojzija: čudno. Ima superpelcij kakor korarji v stolnici. Tudi odlikovali so ga: ima kolajne in medalje krog vratu! »Madonna della salute«. Hudič v oklepu. Do 800 zahvalnih podob. Nikdo med svetimi obredi ne sme v žagredo ostati. Javni vrt brez klopi! V ulici via Marcuzzi sem se slikal pri fotografu Luigi Pignat. Plačal sem poštnino, da mi pošlje slike v Gorico. Trgovci: Sossich, tovarna Lescovich. V cerkvi pred oltarji lučke na olje, koliko sveč pred oltarjem. Ženske prihajajo in sveče prižigajo. Pred vsakim oltarjem denarna škrabica.

V Remanzacco ob 11.30. Čujem: »Ciala, cal le Prussian«, ker sem imel nahrbtnik! Krasna, rodovitna ravan: trta, koruza, mlekarna — Potok »Malina«. Vas Zivacco. Vas Ronchis. »Ca favellin anca par sloven; san, san tros.« Pred Faedis napis: »Zona infetta da afta«, 10 minut pred 2. uro popoldne na koncu Faedis (lepa cerkev). Sedaj gre v klanec. Racchiuso: napis iz 13. veka. Attimis ob 3, na preseku na vrhu ob 4. Neme (Nimis) ob 4 1/2. Pred cerkvijo. Čez Ter - vodo. Med Attimis in Nimis (Neme, med Nemami) čul slovensko govoriti: stari ljudje. Ko so me videli, so utihili. Ne smem spraševati, treba previdnosti, smo blizu meje. Človeku se srce krči. Tu je slovenska govorica na smrtni postelji. Kako so mojo govorico že skrčili.

Torlan. Ura 5.20. Začnem strmo pot na Vizont, kjer slušbuje pregnani duhovnik slov. rodoljub Skur. Komaj sem hodil 20 minut, nekdo za mano zažvižga. Se ozrem, spoznam »carabiniera«. Namigne, naj se vrnem. Se vrnem. »Chi è, cosa fa, mi mostri lo zaino«. Pregleda vse, vse. Ukaže čakati. Njegov tovariš gre na mesto, kjer sem se

dalje na naslednji strani

Razdajati se - razkrajati se

Stopam po gozdni poti. Cilj: koča pod Višem. Le malo svetlobe mi še preostaja. Pohiteti bom moral. Usta in zobe še tesneje stisnem, skozi nos globoko vdihnem in pospešim korak. Usta morajo biti zaprta, da se mi prehitro ne izsušijo. Širim nosnice, čimveč zraka moram zajeti, širim nosnice. Najti moram pravi ritem. Še nos si obrišem, da bom laže zadihal. In pot se vzpenja strma, 400 metrov višinske razlike na uro. Najti moram svoj ritem! Vdih, izdih, vdih... Kamen za kamnom, me'er za metrom. Kapljice znoja mi silijo v usta. Naravnam si nahrbtnik in še enkrat globoko vdihnem. Oddahnem si. Še malo, še malo... pa bom...

Gozd tiho temni. Le za trenutek se ustavim, postojim ob trohnečem deblu. In tam med trohno, prav v sredi trholovine raste šudovita gorska roža. Z očesom poiščem, kje bi v bližini rasla še katera lepša cvetka, a je ne uzrem. Najlepša je prav tista. Telo mi ob pogledu na paradoksalno sceno zadrgeta, v želodcu začutim leden kamen. Lepota sredi gnusnega razpadanja!

Skozi smreke posije še zadnji žareči sončni žarek. Iz dna drobovja me skozi celo telo prešine evangelijski nauk: seme mora v zemlji umreti, da lahko rodi novo življenje. Iščem smisel tej čudni simbiozi. Iščem in vrtam... spominim se neke prebranih besed: vsaka stvar ima svojo zgodbo, ... vsaka stvar ... ima ... Torej imata svojo zgodbo tudi to drevo in ta roža. Da, zgodovina njunih življenj se prepleta v statvah Naključja. Naključje je hotelo, da

je drevo — visok macesen — zraslo prav na tistem mestu, spet je bilo delo Naključja, da je veter prinesel seme gorske rože ravno ob njegovo vnožje.

Macesen je z začudenjem opazoval rast male cvetke in komaj čakal, kdaj bo zabrstela, kdaj bo pokazala barvo svojih cvetnih listov. Skrbno je pazil nanjo, jo branil pred vetrom, točo in pripekajočim soncem. Pričakovani dan je končno prišel. Iz zelenih listov je prikukala lepa rumena glavica, ki se je kaj kmalu razbohotila v pravi cvet. Macesen bi od veselja poskočil, ko bi re bil trdno priklenjen k tlom. Le veje je zamajal cvetlici v pozdrav. Šele sedaj se je zavedal, da čuti do male stvarce neko posebno nežno privlačnost. V ustih mu je zastalo vprašanje: ali jo ima morda rad? Tudi rumena roža je zapazila visokega sosedo, všeč ji je bil, pa ni vedela, zakaj, v sebi je čutila, da ji je pomagal, pa ni vedela kako, rada bi mu bila nekaj rekla, pa ni vedela kaj. Tako sta se dneve in dneve gledala, v tišini občudovala. Mala roža je od časa do časa napejala svoje liste, da bi se čimbolj približala prijatelju macesnu. Še veter je prosila, naj zapiha tako, da bi se mu mogla čimbolj približati in počivati v njegovem naročju. On pa jo je opazoval in se tolažil, saj se je dobro zavedal svoje usode. Nikoli je ne bo mogel objeti. In vendar je bil srečen. Srečen je bil že samo njenega obstoja.

Toda v idilo njunega bivanja je spet poseglo Naključje, korenito, brezizhodno. Nenadoma je zaprasketalo in že je bil ves gozd v plamenih. Slišati je bilo neurejene stopinje bežečih živali in neme klice rastlinja. Gorska roža ni vedela, kaj se dogaja. Čutila je le, da gre za nekaj hudega, usodnega. Pogledala je okrog sebe in zagledala nešteto oranžnordečih cvetov, ki so se ji rogali in nevarno približevati. Macesen bi ji bil hotel zaklicati, jo posvariti pred nevarnostjo ... a tiho rjovenje je ostajalo v njem in ga morilo, dušilo. Ogenj se je približeval. Vročina je postajala neznošna. Sam macesen je od pekočih bolečin zaškripal. Rumena roža pa je v trpljenju sklonila potno glavo. Tega močnega macesen ni prenesel. Zbral je vse sile, ki jih je še imel v sebi, stegnil veje proti nebu in prosil ... prosil ...

Vsa zemlja se je stresla, ko je v moči ljubezni iztrgal svoje korenine iz zemlje. V smrtnih kričih se je najprej nagnil, nato treščil ob tla, z mehкими konicami nežno objel rumeno gorsko rožo in jo rešil plamenov. Statve Naključja so spet zaškrpale, tokrat z dobrohotnejšim glasom. Gost dež se je vsul z neba in počasi razkrojil ognjene cvetove.

Od tedaj je minilo že veliko let. Padlo drevo je sedaj mirovalo. Srečno je bilo, da je lahko objemalo svojo cvetko. Nekaj časa se je še pretakalo po njegovih žilah življenjsko sokovje. Zad-

nje dneve svojega življenja je preživel v bližini bitja, kateremu se je v celoti daroval. In da je bila njegova ljubezen popolna, se je še po smrti začel razdajati — razkrajati. Ne samo življenje, celega sebe je dal za ljubljeno gorsko rožo, ki še danes vsako leto na novo vzcveti in bo vzcvetela vselej, dokler bo še ostala drobtinica dragega macesna, dokler ga ne bo čas dokončno razgubil v vsemirju neskončnosti.

V grmu nekaj zašumi. Morda ptica, morda druga žival. Ozrem se na pot pred seboj. Komaj je še vidna. Iz nahrbtnika povlečem svetilko, stisnem zobe in ustnice. Še malo, še malo... pa bom...

—n. —s.

* * *

Iz dnevnika po Benečiji

bil na žvižg ustavil, pregleda grme. Se vrne. »Dove ha le fotografie?« Gledam začudeno. Povedal mi je, da me opazujejo že iz Vidma. Da sem imel ob mostih fotografski aparat. Pa sem imel debelo knjigo opisa pokrajine in v njem zemljevide. Če sem hotel dobro se razgledati, sem knjigo naslonil na zide, mostove, da sem karto udobno razgrnil. Pa so menili, da fotografiram.

Pa sta me preiskala vsega: žepe, rute, kapo, dežnik, še enkrat nahrbtnik.

Sem moral z njima v Torlan, potem v Neme. Vse je gledalo. »Cialait, cialait!« Pogledal je železničarsko legitimacijo, ki mi je dala (sinu železničarja) pravico 1/5 voznine. Videl sliko, gledal natisnjena pravila: nemško in madžarsko. Poklical žensko, ki je orožnikom kuhala in ji rekel, naj prebere, saj sta bila iz mesta, iz Vidma. Pa ni znala. Raztolmačil sem mu vse, 2 uri sem sedel. Nato pride znova noter: »zona militarizzata«. »Deve fare subito ritorno«. Če hočem potovati, treba dovoljenje poveljstva v Vidmu. »E' meglio che se ne ritorni a casa.« Brigadir me je spremil do 7 1/2; do hiš Tarcenta. V hotelu Marconi sem dobil kuhano vino.

To je bil torej prvi dan potovanja Virgila Ščeka po najbolj zahodni meji našega narodnega prostora. Naslednjega dne ga je pot zanesla v Reziyo, rđ tam pa naprej. Kot ste lahko ugotovili, si je Šček zapisoval svoje vtise in stvari, ki jih je videl, ali so se mu zdele pomembne, na zelo sintetičen, strnjen način. To so, skoraj bi rekli točke, ki naj bi mu ohranile v spominu to potovanje. Vseeno pa je njegovo pisanje dovolj napeto.

Proti pasivnemu sprejemanju

nega direktnega človeškega faktorja, za vsakogar dovolj shrpljive. Sprašujemo se, ali je res napredek družbe v t.i. visokorazvitem svetu tako važen, neobhodno potreben, ko pa drugod po svetu umirajo zaradi pomanjkanja, žeje, suše, bolezni, ki bi jih lahko zadržali z majhnimi stroški.

Beremo, da je na svetu 5 milijard ljudi. K tem prištevamo tudi naš niti dvomilijonski narod. Ob misli na pretekle rodove in vse, kar spada k narodni zgodovinski zavesti, mislimo, da je letošnji počitniški čas lahko priložnost, da bolje spoznamo našo Slovenijo, da se poglobimo v njen duh, da ponovno utrdimo vezi, ki nas družijo v eno, da pa pri tem ne pozabimo, da smo cel celote, vsega stvarstva in da tudi zato spoštujemo vedno in povsod naravo, katere del smo.

M. T.

Plošča

Že se vrtil plošča na gramofonu. Ob njem na mehki in sveže postlani postelji leži človek. Roki drži sklenjeni pod glavo in z velikimi, zasanjanimi očmi gleda v sivi strop.

Nepozabna melodija pesmi ga je zopet pripeljala v preteklost in iz preteklosti ga spremljala v svet prihodnosti, v svet sanj in fantazije, v svet iluzij in idealov.

Na njegovih ustih se je zarisal rahel nasmeh: spominja se nečesa... »kako je bila lepa tisti večer; modra obleka je poudarila živo barvo njenih oči, v katerih sem lahko bral vse njene misli in skrbi, vse njene skrite želje. Kako se mi je ljubko nasmehnila, ko sem ji stisnil njeni mrzli roki! Kako me je močno objela, ko sem jo prvič poljubil! Zakaj se ni ustavil čas v tistem trenutku?! Zakaj je minila tako hitro tista noč?! Zakaj ne čutim več njenih toplih poljubov, njenih mrzlih in trepetajočih rok, ki se dotikajo mojega telesa?!«

Spomini: lista pozabljenih ciljev in sanj, lepših od same resnice.

In že je prešel iz preteklosti v prihodnost. Zanimaril je sedanost, svet, ki ga obdaja in mnoge probleme, ki ga težijo, in mu delajo skrbi in razočaranja v življenju. Zopet je ona središče njegovih misli, njegovih sanj. Zopet bi jo rad stisnil k sebi in gledal od blizu v njene velike oči. Kako bi...

Tk-tk-tk... plošča se je zavrtela do konca in gramofonska iglica praska. Nenadoma se je vzdramil. Še napol oamamljen je od sna; človek, ki je dolgo, dolgo spal.

ELENA

Kje, domovina, si?

V teh dneh se je mudila ra obisku v Trstu rojakinja Lučka Poznič, ki je rojena in živi v Argentini. To našo sovrstnico iz daljne južnoameriške dežele smo prosili za zapis. Poslala nam je ta prispevek, ki bi ga ocenili za elegijo rodni zemlji, a tudi zavesti pripadnosti slovenskemu narodu in kulturi. (Ured.)

Kakor da bi mu bilo le včasih dovoljeno, se je pero ustavilo ob misli na rodno zemljo...

V nekaj sekundah se je spustilo po planisferiju navzdol in spremenilo črnilo v najrazličnejše odtenke njegovih modrih in zelenih barv. Začelo je barvati drugo zemljo.

Zemljo ravnin in pašnikov, džungle in puščave, gnezd kondorja med Andi — zadnjimi mejniki med časom in večnostjo. Zemljo vročega, suhega in včasih deževnega vremena; zemljo mrzlega juga na jugu sveta, kjer je pre-

Čelada - obvezna previdnost

Previdnost je mati modrosti, pravi pregovor. Vendar smemo prav tako mirno trditi, da smo posebno vzniki motornih koles bolj malo dali na svojo varnost oziroma na varnost svojih sopotnikov.

Številni dogodki vsakodnevnice kronike nas opozarjajo, kako je padeč, oziroma prometna nesreča, v katero je vmešano tudi motorno kolo, lahko smrtno nevarna za mopedista. V glavnem pa so to prav mladi ljudje, za katere, kot sami vemo, ne moremo vedno trditi, da smo previdni, oziroma da pametno vozimo. Visoko število žrtev in nesreč je bilo vzrok, da je italijanska država izdala zakon, po katerem morajo od 18. julija dalje vsi vzniki motornih koles poskrbeti za določene varnostne ukrepe. Še ne polnoletni vzniki na motorju ali mopedu morajo obvezno nositi čelado. To velja tudi za polnoletne osebe, ki vozijo ali se vozijo na močnejših motorjih, oziroma vseh tistih vozilih, za katera zakon predvideva evidenčno tablico. To pomeni, da so po zakonu izključeni iz tega varnostnega ukrepa polnoletni vzniki mopedov do 50 konjskih sil. Po zakonu je tudi obvezno ogledalo za vsa motorna kolesa.

Zakon tudi predvideva, da morajo biti čelade dovolj trdne in take, da so v skladu z evropskimi prometnimi zakoni in normami, to seveda nekoliko omejuje tako prodajalce, kot kupce, ki so v teh dneh začeli iskati po trgovinah tako čelade kot ogledala. Povpraševanje je seveda veliko in temu primerno so tudi zrasle cene. Tudi za vzvratno ogledalo morajo izdelovalci

oziroma vzniki motorjev imeti tak predmet, ki odgovarja zakonskim določilom. Za vsa vozila, ki ne presežejo hitrosti 100 km/h je dovolj eno ogledalo, ki ga moramo postaviti na levo stran. V primeru pa, da hitrost motorja presega 100 kilometrov na uro, mora biti tako motorno kolo opremljeno z dvema ogledaloma.

Omenili smo že, da morajo biti tako čelade kot ogledala v skladu s pravili evropskih držav. Ker uporabnik ne more poznati vseh tehničnih in strokovnih pravil, ki jih predvideva zakon, bo dovolj, da pogleda na serijsko številko, na kateri mora biti poleg velike črke »E«, ki pomeni »Evropa« tudi zapisano, v primeru Italije, številka 4. Torej, poleg serijske številke bomo prebrali še oznako »E4«.

Po zakonu so se torej s petkom, 18. julija, po vsej državi začeli temeljiti pregledi vznikov motornih koles najrazličnejših vrst in konjskih moči. Kazni, ki jih predvideva zakon za kršitelje, so zelo visoke. Za mladoletnika, ki ga bodo ustavili na cesti brez oziroma z nepočetno čelado, predvideva zakon zaplemba motornega kolesa, vrnejo ga staršem po enem mesecu. Polnoleten kršitelj pa bo moral plačati globo, ki lahko gre od 100.000 do 500.000 lir. Isto vsoto plača kršitelj tudi za sopotnika, ki bi bil brez obvezne čelade. V milijone gre globa, ki jo predvideva zakon za tiste trgovce, ki bi prodajali blago, ki ne bi odgovarjalo zakonskim predpisom. V primeru pa, da bi ustavili motorno kolo, ki ne bi imelo vzvratnega ogledala, gre globa od 20 do 50 tisoč lir.

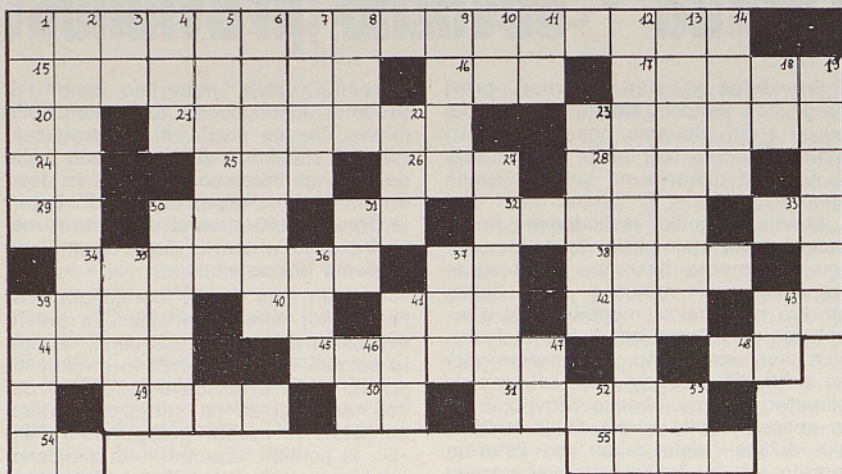
V teh dneh smo torej videli številne mlade vznike motornih koles, ki so si nabavili obvezno čelado in ogledalce. V glavnem so se odločali za bolj poceni izdelke, ki mogoče ne odgovarjajo »zahtevam« zadnje mode, vendar pa odgovarjajo zakonskim zahtevam. Kot pravijo trgovci v našem mestu, so čelade kupili predvsem vzniki motornih koles do 50 konjskih sil, ki je do slej niso rabili oz. vzniki t.i. »vespe«. Večina vznikov močnejših in večjih motornih koles je namreč navadno ob nakupu tega prevoznega sredstva poskrbela za to, da si je nabavila tudi čelado.

Če pomislimo na vse prijatelje, ki so dobili pretres možganov, ker so padli z motornim kolesom, prav res mislimo, da je ne samo pametno, ampak nujno, da si vsi vzniki »motornih konjičev« nabavijo čelado. Nesreča namreč ne počiva. Pametno je, da omilimo njene možne posledice!

RAST, mladinska priloga Mladike 7 - 1986. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, avgust 1986. To številko je uredil Marko Tavčar.

Lučka Poznič

KRIŽANKA (M. T.)

VODORAVNO:

1. s plebiscitom je l. 1866 ta dežela prišla pod Italijo; 15. mestna trdnjava v starih Atenah; 16. v njem pridelujemo zelenjavo; 17. pomemben; 20. orel brez vokalov; 21. plavati, viseti nad; 23. kraj na Goriškem, kjer se zbirajo na sejah; 24. predlog pred priimkom; 25. koren taoizma; 26. Cezarju so bile usodne marčne; 28. Marijina mati v ital. pisavi; 29. vse v redu; 30. siv; 31. pošta, telegraf; 32. baje potomci starih Egipčanov; 33. pripona pri kemičnih in drugih zloženkah; 34. Ifigenija na ...; 37. Pubblica sicurezza; 38. prebivalci Irske; 39. roditelj imena Vida; 40. prva ital. nota; 41. ime kemičnega svinčnika; 42. diapozitiv na kratko; 43. Abrahamova domovina; 44. c-strivec; 45. angleška igra z lesenimi krogli in kladivom; 48. Mladinska Knjiga; 49. to kar je nedotakljivo, prepovedano; 50. noj ju ima na koncu; 51. reka v podzemlju; 54. Anno Domini; 55. Napisal je Utopijo.

NAVPIČNO:

1. vas, občina v Terski dolini; 2. človek, ki zbira in se ravna po naukih raznih smeri; 3. Naši razgledi; 4. bog vetrov; 5. občina in vas v Nadiški dolini; 6. pomemben trg za Matajurjem; 7. italijanski politik, ubile so ga RB, ime; 8. začetek lat. pogosto; 9. bil je v begunstvu na Pontu; 10. Verona; 11. latinski veznik; 12. najuglednejši in najbolj poznani Benečan, pesnik; 13. roman Prežihovega Voranca; 14. vas na sotočju Aborne in Kozce; 18. vzklík; 19. starosta v družbi, grški kralj pred Trojo; 22. napisal je Ab urbe condita; 23. prebivalec Japidije; 27. To kar je pretirano; 30. sta Peter in Pavel; 31. Ludolfovo število; 35. pri kartah barva, ki jemlje; 36. naprava, kjer popravljajo ladje; 37. igralna karta s črnimi srci; 39. pomagala je, da se je ujel; 41. bitka, spopad; 43. sem obesil zavolj tebe/dokaj časa ... na kljuko; 46. grška črka; 47. TT; 52. 999; 53. znak za kemični element z vrstno št. 38.

Skavtski tabori - priložnost za obogatitev

Slovenska zamejska skavtska organizacija je v preteklih dneh začela s svojimi poletnimi tabori, ki za mnoge otroke in mladince pomenijo lepe in zanimive počitnice v krogu prijateljev.

Goriški skavti in skavtinje so letos izbrali prostor za tabor v Logu pod Mangartom v dolini Koritnice. To je tabor starejših članov in članic, skupno jih v Logu tabori nekaj čez 70. Najmlajša veja goriških skavtov, se pravi volčiči in verice, so letos izbrali za »višek« svojega poletnega delovanja Kanalsko dolino. Taborili so konec junija v Žabnicah.

Na istem travniku, kjer taborijo goriški skavti v Logu pod Mangartom se bodo utaborili tudi člani in članice najmlajše veje, to so volčiči in verice iz Trsta. Njihov tabor bo trajal od 30. julija do 8. avgusta. Seveda so tabori najmlajših članov prirejani njihovim zanimanjem in potrebam.

Pred začetkom taborov tržaških izvidnikov in vodnic so se nekateri njihovi voditelji ter drugi roverji in potopnice odpravili na že tradicionalni potovalni tabor. Letos so se odločili za zanimivo pot. Z vlakom so se odpravili do Kluži, od tu pa peš v smeri proti Reziji. Šli so torej v smeri Montaž, Viš, z Viša so se odpravili do kočice Gilberti, potem pa po t.i. »Via alta«, prišli do Rezije. Utaborili so se na prostoru med Ravanco in Stolbico. Tu je potekal stoječi del tabora. Tudi ta tabor je torej priložnost, da s preizkušninami skavtskimi metodami mladi odkrivajo Rezijo, tamkajšnje naravno okolje, predvsem pa spoznavajo prebivalstvo, Rezijane in njihovo kulturo, ki je sestavni del naše narodne duše. Tega tabora se je udeležilo 26 starejših skavtov in skavtinj, vodila je Eva Fičur. Tabor v Ravanci se je končal 19. julija in je bil v vseh smislih zelo posrečen.

Poletne glasbene pobude v Trstu

V Trstu nimamo veliko glasbenih priložnosti. S tem hočemo povedati, da se v našem mestu bolj poredko prirejajo koncerti in nastopi glasbenih ansamblov in pevcev. Trst slovi po svojih festivalih operet ali komornih koncertih, za ljubitelje modernih glasbenih zvrsti pa ni poskrbljeno v zadostni meri.

Po zimskih zabavah v kinodvoranah in v diskoklubih si mlad človek želi nekoliko drugačne zabave. Želi si, da bi bili prisotni na koncertu najljubšega pevcu ali ansambla.

Pri prebiranju časopisov lahko vsakdo opazi, da v drugih italijanskih mestih in tudi večjih središčih večkrat prirejajo najrazličnejše, tudi kvalitetne koncerte. Zato se sprašujemo, zakaj je v Trstu tako malo podobnih pobud.

Vendar, da ne bomo prestrogi, moramo priznati, da smo letos imeli nekaj dobrih priložnosti. Na gradu pri Sv. Justu smo prisluhnili glasbi Raya Charlesa. Nastop je brez dvoma zelo dobro uspel. Vendar se pri tem sprašujemo, ali si je mladina lahko privoščila prisotnost na tem koncertu, ko pa je bila vstopnica zelo visoka.

V četrtek, 26. in petek, 27. junija, pa je gostoval na trgu Unità v Trstu znani Festivalbar, ki je že nekaj časa na turneji po raznih italijanskih mestih. Predstavo si je ogledalo približno 20 tisoč gledalcev. Nastopili so razni pevci kot Bertè, Ramazzotti, Zucchero, ansambel Erasure, Trasy Spencer in drugi. Predstava, to je bil splošen vtis, ni bila posrečena. Morda je nastopilo preveč italijanskih pevcev, razmeroma preveč je bilo tudi malo znanih ali sploh neznanih skupin in pevcev. Poslušalce je precej motilo dejstvo, da so pevci nastopili v play-backu. Obsoditi pa moramo dejstvo, da je nastopajoče pevce zbrano občinstvo »nagrajevalo« z življenjem, obmetavanjem itd. Trst, pravzaprav mladi, ki so se zbrali tudi iz drugih krajev Furlanije, so dokazali, da se ne znajo primerno obnašati.

Nazadnje naj še omenim Baiguerov koncert, ki je na grad Sv. Justa privabil ogromno občinstvo. Žal pa je ta koncert odpadel zaradi slabega vremena. Vsi smo nestrno čakali na začetek koncerta tržaškega pevcu. Pred njim je namreč nastopil neki ansambel iz Basana. Ne moremo pa sprejeti in razumeti, zakaj je bilo mlado tržaško občinstvo tako kruto do napovedovalke brez »r« in do prej omenjenega ansambla. Mladi pevec te skupine je bolj v šali kot zares izjavil, da so Tržačani »hladni« in tako so nastale polemike, ki pa gotovo ne postavljajo naše mladine v lepo luč.

Končno pa je na oder stopil tudi Baiguer. Zapel je samo dve pesmi, ko je začelo deževati in tako smo se premočeni in razočarani razšli.

B. S.